

VADERTJE TIJD
EN DE
WONDER-
KLOK

PETRALOUISE MURIS

“Vadertje Tijd en de wonderklok.”

GESCHREVEN EN GEÏLLUSTREERD DOOR
PETRALOUISE MURIS.

VERHAAL VOOR KINDEREN **RONDON** 8 JAAR EN OUDER.

Let op: Alle geschreven en geïllustreerde gratis kinderboeken hebben het **alleenrecht** via de **kindvriendelijke site** kinderboek-online.nl en via mijn site petralouisemuris.nl te worden uitgegeven. **Geen** van mijn werken mag via uw **sites, nieuwsgroepen, p2p netwerken en torrents** op te halen zijn. Zie de **voorwaarden** op kinderboek-online.nl. **Alle werken zijn wereldwijd geregistreerd.**

Streepje tussen een woord? Lees het als één woord.

BLADZIJDE --- HOOFDSTUK

3	1	Achter de horizon.
6	2	Gnaa schrikt.
9	3	Knaa in het tik ding.
12	4	Gnaa verdwijnt.
16	5	Het geheim van de wonder-klok.
19	6	Vadertje Tijd wil terug.

HOOFDSTUK 1

ACHTER DE HORIZON.

Ergens, verder dan de horizon, verder dan het oog kan reiken ligt het land Tijdloos.

Het is een land zonder uren, minuten en seconden.

Daarom kan niemand het vinden.

Niemand heeft er ooit een voet aan land gezet.

In dat land wonen vreemde wezens.

Enkelen van hen lijken op de mens.

Die wezens zijn de baas op Tijdloos.

Zij hebben er alles voor het zeggen.

De anderen, de monsters, hebben maar te luisteren. Die doen slaafs al het werk.

Doordat de zon altijd op Tijdloos schijnt wordt het er nooit nacht.

Daarom moeten de monsters altijd werken.

Intussen luieren de anderen.

Er wordt flink gemopperd op Tijdloos.

De monsters vinden het niet eerlijk dat **zij** altijd moeten werken. Zij kunnen toch ook moe worden?

Toch zijn er twee monsters in het land die best tevreden zijn.

Die wonen ergens in een grot.

Het mannetje heet Gnaa en zijn wijfje heet Knaa.

Zij plukken druiven op het land.

Zij sjouwen manden vol fruit naar de mens-achtigen.
Naar die nare on-vriende-lijke mens-achtigen.
Toch klagen Gnaa en Knaa nooit.
Zij doen netjes al hun werk.

Zij komen aan bij het kleinste huisje op Tijdloos.
Het ligt hoog op een berg.
In dat kleine huisje woont de enige mens-achtige die zij aardig vinden.
Het is vadertje Tijd die ooit de zee is ingegaan.
Hij vertelt hen dat hij een scheeps-wrak vond.
Een boot die was omge-slagen in de zee.
Hij vertelt dat hij in het wrak klom en daar iets vreemds vond.
Het is een ding met cijfers en wijzers.

Het heeft een sleutel en als je daar aan draait,
klinkt er zacht getik.

Daarna valt het ding meestal stil.

Nu staat dat vreemde ding in een hoek van zijn
kamer.

Soms prutst hij er aan, dan hoort hij even het getik.

— ‘Willen jullie het ook horen?’ vraagt hij op een
keer.

Gnaa die graag even wil uitrusten, wil maar al te
graag even luisteren.

Hij wrijft in zijn vermoeide ogen en legt zijn kop
tegen het ding.

‘Tik, tak, tik, tak,’ klinkt het.

Gnaa lacht, hij vindt het geweldig.

— ‘Jij mag het ding hebben als jij dat wilt,’ gniffelt
vadertje Tijd: ‘want jij brengt mij altijd de mooiste
druifjes.

Ik vind dat dit tik-ding teveel plaats inneemt.

Ik heb niets aan dit gekke ding.

Ik weet niet eens waarvoor het dient.

Ik denk dat het een kunst-werk is.

Neem jij dit kunst-werk maar mee Gnaa.’

HOOFDSTUK2 GNAA SCHRIKT.

Gnaa is dol-gelukkig.

Hij heeft een leuk tik-ding gekregen om zijn grot mee te versieren.

Knaa moet het dragen want eerst moet de rest van de druiven weg-gebracht worden.

Zij zijn hartstikke moe als zij in hun grot zijn.

Het wijfje plaatst het tik-ding ergens tegen de grotwand.

— ‘Ik wil eerst het getik horen Gnaa.

Ik verzorg straks ons eten.

Wij moeten toch na het eten weer druiven plukken?

Straks kunnen wij niet meer naar het getik luisteren.

Dan hebben wij het te druk.’

Knaa legt haar kop tegen het ding en draait het sleuteltje.

‘Tik tak,’ klinkt het.

Zij draait nogmaals. Weer klinkt er getik.

Zij vindt het zo leuk dat zij weer de sleutel omdraait. Zij slaat keer op keer tegen de klepel.

— ‘Maak nou eten,’ klaagt Gnaa: ‘straks kun toch luisteren.’

— ‘Het sleuteltje zit vast!’ jammert Knaa geschrokken.

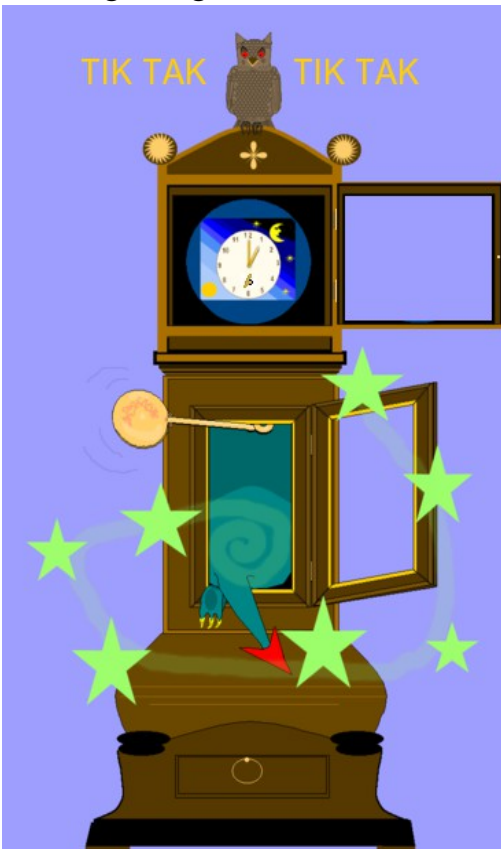
Zij probeert met geweld de sleutel om te draaien.

— ‘O Gnaa,’ jammert zij: ‘het lukt niet.

Het ding doet het niet meer!

Ik zal het ding even maken.’

— ‘Laat toch, we hebben nog zoveel te doen,’ roept Gnaa ge-ërgerd.

Knaa beukt met haar vuist tegen het tik-ding. De sleutel zit moer-vast. Het ding wil maar niet tikken. Knaa zucht.

— ‘Er zit een zwaai-ding in het tik-ding, Gnaa. Misschien moet ik tegen dat ding beuken.’ Zij opent het deurtje. Zij geeft de klepel links en rechts fikse klappen.

Het tik-ding begint luid te tikken.

'TIK, TAK, TIK, TAK!'

Opeens vliegen er groene sterren uit het tik-ding.
Zij draaien als een snel-trein om het monster-wijfje.
Plotseling word zij in het tik-ding ge-zogen.

Gnaa ziet het tot zijn schrik voor zijn ogen
gebeuren.

Hij ziet zijn wijfje in het tik-ding verdwijnen.

Maar, hoe is dat mogelijk?

Het tik-ding is toch veel te klein?

Om te onder-zoeken waar zijn wijfje is gebleven
duwt hij het deurtje dicht.

Hij trekt het ook weer open en schreeuwt haar
naam.

Dat doet hij vele malen.

Zijn wijfje komt er niet uit.

Hij begint te huilen: 'boe, oe, oe!

Kom uit het tik-ding!'

Knaa komt niet te-voor-schijn.

Zij is niet meer in het tik-ding.

Daarom smijt Gnaa nijdig het tik-ding tegen de
grond.

Er zit maar één ding op.

Het ding moet terug naar de hoge berg.

Vadertje Tijd moet Knaa er maar uit-halen.

HOOFDSTUK 3. KNAA IN HET TIK DING.

Gnaa durft niet zonder druiven naar vadertje Tijd te gaan.

Daarom plukt hij eerst wat druiven.

Hij zet alles op een kar en gaat op weg.

Het is een hele wandeling naar de bergtop van vadertje Tijd.

Hijgend komt hij bij zijn huisje aan.

Hij duwt de deur open en jammert: 'Vadertje Tijd?'

Er is iets ergs gebeurd.

Mijn wijfje is in het tik-ding verdwenen.'

— 'Dat kan niet Gnaa, ha, ha, ha!

Dat ding is toch veel te klein voor die dikke bips van Knaa, ha, ha!' lacht vadertje Tijd.

'Jij hebt je laten foppen Gnaa, ha, ha!

Monsters passen toch niet in dit tik-ding.

Ik zal het je bewijzen.'

Vadertje Tijd doet de deurtjes van het tik-ding open.

Hij tikt tegen alle wanden.

"Pok, Pok," klinkt het als hij tegen de houten wanden klopt.

— ‘Zie je wel Gnaa?

De ruimte binnen in dit tik-ding is te klein.

Ik zie wel dat er bovenop een bolletje los zit.

Ik zal het vast-schroeven.

Als het er weer op zit kun jij het ding weer mee naar huis nemen.

Weet je Gnaa?

Ik denk dat Knaa ver-stop-pertje speelt.’

Hij grinnikt: ‘ha, ha, dat doe ik ook vaak met mijn vrienden.

Wel uit ver-veling hoor!’

— ‘Wij ver-velen ons nooit,’ zucht Gnaa.

— ‘Ga toch naar huis Gnaa.
Ga jouw wijfje zoeken.
Ver-stop-pertje is best een leuk spelletje.
Het helpt tegen ver-veling.’

Gnaa moppert nog dat hij zich nooit verveelt.
Dat monsters altijd aan het werk zijn en dat Knaa
toch echt in het tik-ding zit.
Maar vadertje Tijd luistert niet.
Die rent in galop zijn huisje uit op zoek naar zijn
vrienden.

Als Gnaa thuis komt zoekt hij zijn wijfje.
Hij zoekt in alle hoeken en gaten van zijn grot.
Omdat hij haar nergens ziet, zoekt hij buiten.

— **‘Knaa! Knaa!**
Doe niet zo kinder-achtig!
Kom te-voor-schijn!’

Toch weet hij dat zij niet buiten is.
Hij had haar toch in het tik-ding zien ver-dwijnen?

Hij slentert naar het tik-ding.
Weer doet hij de beide deurtjes open.
Hij schreeuwt nog-maals: **‘Knaa eruit! Ik wil eten!’**
Er gebeurt helemaal niets.

HOOFDSTUK 4 GNAA VERDWIJNT.

Vadertje Tijd komt verschrikt uit zijn huisje.
Hij hoort een vreselijk lawaai.
Het lawaai komt van Gnaa, die strompelt
mopperend de berg op.
Hij schudt en gooit met het tik-ding.

- ‘Wat een rot ding heb jij mij gegeven vadertje Tijd! Ik wil nu echt dat jij hem open maakt. Knaa zit er echt in hoor!’
- ‘Ik pak mijn schroeven-draaiër wel. Jij mag het zelf doen. Zet het ding maar neer Gnaa. Als jij er zo mee gooit gaat het tik-ding stuk!’

Als vadertje Tijd buiten komt, ziet hij nog net dat
Gnaa in het tik-ding ver-dwijnt.

— ‘Hoe kan dat!’ roept hij geschrokken.

Hij rent in galop naar het tik-ding.

Hij schudt wild met het ding.

Gnaa is weg.

— ‘Dit kan toch niet?’

Dit kan toch niet waar zijn?

Is dit tik-ding soms een tover-machine?

(zeg tover maas jiene)

Ik moet dit tik-ding helemaal uit-elkaar halen.

Misschien komen zij er dan uit.

Vadertje Tijd draait gehaast schroefjes los en legt
die op de grond.

Doch telkens als hij een schroef neerlegt,
vliegt die vanzelf weer in het tik-ding.

Hij wrijft in zijn lange baard en zucht: ‘ik begrijp het
niet. Waar zijn de monsters gebleven?’

Gnaa had toch gelijk.

Ik wilde hem niet geloven.

Die monsters zitten ergens in dit tik-ding maar waar
precies?

Kunnen zij er eigenlijk nog wel uit?

Lieve help, ik ben mijn monster-vrienden kwijt.

Wat moet ik beginnen!’

Knaa is op dat moment heel ergens anders.
Zij is allang niet meer in het tik-ding.
Zij huilt omdat zij eenzaam in een vreemde omgeving op het strand zit.
Zij tuurt in de verte en ziet tot haar verbazing een vreemd wit monstertje voorbij vliegen.
Zo een kleur monster heeft zij nog nooit gezien.
Zij kent alleen groene vliegende monsters.
Zij weet niet dat het een gewone zee-meeuw is.

Zij ziet nog iets gek.
De zon blijft niet op één plek staan maar schuift langzaam naar beneden.
En telkens als die een beetje naar beneden gaat wordt het donkerder.

Zij kan ook niet meer in de verte kijken.
Een vervelende streep verhindert dat.
Zij weet niet dat het de horizon is.
Niemand kan van haar plaats verder kijken omdat de aarde rond is.

Plotseling schrikt zij van een harde plof naast zich.

De stem van Gnaa zegt: 'hè?
Wat gek, jij ziet eruit als een mens-achtige.
Alleen... , heb jij nu twee benen Knaa in plaats van vier.
Ik geloof mijn ogen niet!'

Knaa kijkt opzij.

— 'Jij bent ook veranderd Gnaa.'

Zij kijkt naar haar pootjes.

— **'Hoera, ik heb benen Gnaa!'** schreeuwt zij blij.

— 'Hiep hoi, ik ben een mens-achtige!

Nu hoeven wij nooit meer te werken.

Wij kunnen voortaan luieren.

Hier zijn vast monsters die al ons werk doen en ons eten brengen.'

— 'Zo, denk je dat Gnaa?

Ik zie hier niets dan zand en zee.

Ik zie hier niemand die ons eten brengt.

Dat niet alleen... , heb je niet gemerkt dat het hier erg donker is?

Zo donker is de diepste plek in onze grot.

Maar... , waar zijn onze grotten?

O Knaa, we moeten hier voor altijd blijven.

Wij kunnen nooit meer terug.

Hier is geen tik ding waarmee we kunnen gooien!'

De beide monsters beginnen hart-ver-scheu-rend te huilen.

HOOFDSTUK 5 HET GEHEIM VAN DE WONDER-KLOK.

Vadertje Tijd sleept het tik-ding naar zijn huisje.
Daar krijgt het weer zijn oude plek.

— ‘Ik moet naar dat wrak terug,’ denkt vadertje Tijd op-ge-wonden.

‘Misschien ligt daar het geheim van dit vreemde ding.’

Vadertje Tijd is half paard en half mens.

Omdat hij op paarden-benen loopt, rent hij in galop naar de zee.

De zee op Tijdloos is erg moeilijk te bereiken.

Er is geen strand.

Er zijn alleen gladde rotsen.

Toch weet vadertje Tijd behendig de rotsen af te dalen.

In de verte ziet hij het scheeps-wrak.

Het ligt vast tussen puntige rotsen.

De golven spoelen er-over-heen.

Hij zal erheen moeten zwemmen.

Dat doet hij niet graag.

Toch moet het voor zijn monster-vrienden.

Het water is erg koud en de golven plonzen over zijn hoofd.

Als hij uit-einde-lijk bij het wrak is, klimt hij er snel in.
Zijn hoeven raken vast in het ver-molmde dek.
Toch zal hij het wrak grondig moeten door-zoeken.

Op het achter-dek is een luik.
Dat luik is te klein voor vadertje Tijd.
Alleen monsters passen erdoor.
Daarom stampt hij net zo lang totdat de vloer het begeeft.
Met een klap stort de boel in.
Vadertje Tijd valt de diepte in.
Hij bezeert zich lelijk.

In het ruim staat een grote tafel.
Er ligt van alles op en onder.
Vadertje Tijd zoekt naar een boek over het tik-ding.
Hij kijkt in ieder boek.
Over het tik-ding staat er niets.
De boeken gaan over het schip.
Plotseling stoot vadertje Tijd zijn hoofd.
Hij stoot zijn hoofd tegen een hoek van een kastje.
In dat hang-kastje ligt een boekrol.
Een vel papier dat is opgerold.
Vadertje Tijd vouwt het uit.
— ‘Ach,’ zucht hij: ‘gevonden!’

Hij be-stu-deert de papieren boekrol met de tekening van het tik-ding.

“Wonder-klok” staat er-boven.

Vadertje Tijd leest verder: Trek de klepel 20 keer naar rechts.

Draai de sleutel totdat hij vast-zit.

Trek de klepel 25 keer naar links en 1 keer naar rechts.'

— ‘Klepel? Wat is een klepel?’ denkt hij.

Dan kijkt hij weer naar de afbeelding van de wonder-klok.

Er staat met hele kleine lettertjes “Klepel” geschreven bij het zwaai-ding achter het onderste glazen deurtje.

Dan leest hij: Zeg waar jij heen wilt.

Laat vooral de klok niet los.

HOOFDSTUK 6 VADERTJE TIJD WIL TERUG.

Nu Vadertje Tijd het geheim van de wonder-klok weet gaat hij gauw naar huis.

Eenmaal thuis probeert vadertje Tijd de wonder-klok meteen uit.
Hij wil nu echt weten waar Gnaa en Knaa zijn gebleven.

Hij trekt de klepel 20 keer naar rechts.
Hij houdt de klok stevig vast.
Dan draait hij aan de sleutel totdat die moer-vast zit.
Dan trekt hij de klepel 25 keer naar links en daarna 1 keer naar rechts.
Hij schreeuwt hardop: 'ik wil naar Gnaa en Knaa.'

Hij houdt de wonderklok stevig tegen zijn borst geklemd.
Met een suizend geluid vliegt Vadertje Tijd door de ruimte. Alles is zwart.
Het lijkt alsof er geen einde aan zijn reis komt.

Hij is erg duizelig als hij met de klok op het strand ploft.
Hij kijkt om zich heen, hij ziet Gnaa en Knaa niet.
De zee ziet er ook anders uit.

Hij ontdekt een vreemde streep in de zee.
Het lijkt of de zee daar ophoudt.
Hij denkt dat daar het einde van de wereld is.
Dan begint hij te zoeken.

— ‘Gnaa,’ schreeuwt hij: ‘en Knaa, waar zijn jullie!’

— ‘Een monster!’ hoort hij heel duidelijk.

Achter een heuveltje verschijnen twee verbaasde gezichten.

— ‘Ik ben geen monster, ik ben vadtje Tijd.
Wie zijn jullie?’

— ‘Wij zijn Gnaa en Knaa, wij zijn veranderd.
Ha, ha, wij hoeven nooit meer te werken.’

Vadertje tijd gelooft zijn ogen niet.
Komt dit alles door de wonder-klok?

Gnaa grinnikt: 'ha, ha, nu kunnen wij lui zijn net als u vadertje Tijd.

Wist u al dat u er ook anders uitziet?

U bent nu een monster en monsters moeten altijd werken.

U zult zich voortaan nooit meer vervelen.

Breng ons eten.'

— 'Dat is niet aardig Gnaa,' sputtert vadertje Tijd.

'Kom, dan gaan we met zijn allen naar huis terug.

Pak de wonder-klok vast.

Ik weet hoe de klok werkt.'

Plotseling schrikt vadertje Tijd.

Hij ontdekt nu pas dat hij geen handen meer heeft.

Daarom spiegelt hij zich-zelf in het glas van de klok. Hij lijkt op een paard maar dat weet hij niet.

Op Tijdloos bestaan geen paarden.

Iedereen die daar geen mens-achtige is,
is een monster.

— 'Oei Gnaa, ik ben een monster!

Hoe moet ik de klok besturen zonder mijn handen?

Ik moet zo snel mogelijk naar Tijdloos terug!

Vlug Gnaa, grijp mij stevig vast!

Knaa jij moet Gnaa vast-houden en jouw andere hand mag de klok niet loslaten, doe wat ik zeg!

Trek de klepel: dat is dat zwaai-ding,
20 keer naar rechts.

Draai nu de sleutel totdat die moer-vast is.

Nu moet je de klepel 25 keer naar links trekken en nog 1 keer naar rechts. **Wij willen naar Tijdloos!**

“Zoef!”

Opeens ploffen Gnaa en Knaa en vadertje Tijd voor het huisje op de berg neer.

Het leek net of zij uit de lucht vielen.

— ‘Hoera,’ lacht vadertje Tijd: ‘ik heb weer handen!

Ik ben weer thuis!

Nu zijn jullie weer monsters.’

Hij trapt met zijn hoeven tegen de wonder-klok.

— ‘Zo, dit ding is stuk.

Nu kan niemand met dit gevaarlijke ding op reis.

Ik heb gelukkig mijn handen weer terug.’

— ‘Wij wilden niet terug!’ jammert Gnaa.

— ‘Onzin, het is hier toch fijn?’

Gnaa jammert niet meer.

Hij heeft een plan.

Hij pakt alle brok-stukken van de wonder-klok en neemt die mee naar zijn grot.

Als hij soms even niets te doen heeft, repareert hij de klok.

— ‘Kom Knaa we gaan weer op reis,’ zegt hij als de klok af is. ‘Ik wil weer mens-achtig worden. Dan hoeven wij nooit meer te werken.’

“Zoef!”

Gnaa en Knaa vallen in het zand.

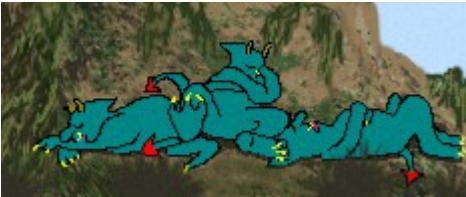
En de prachtige wonder-klok vertrappen zij op het strand.

Wat kijken zij op hun neus als zij ontdekken dat zij wel degelijk moeten werken.

Zij kunnen nooit meer naar Tijdloos terug.

Alle brok-stukken van de klok drijven in de zee.

Gnaa en Knaa kunnen er niet bij.

Op Tijdloos mogen alle monsters voortaan rusten.

Daar heeft vaders Tje Tijd voor gezorgd.

Zij veranderen de naam van hun land in:

“Tijdelijk.”

Nu de monsters en de mens-achtigen op “Tijdelijk” samen-werken mogen zij beiden werken en rusten.

Vanaf dat ogenblik is iedereen tevreden.

En Gnaa en Knaa? Die zijn teleur-gesteld.

EINDE.